

maalet kan ganske vist indankes for Biskoppen, ikke, som det ærede Medlem mente, for Ministeren. Men hvis Biskoppen giver Præsten Medhold, kan Præsten ikke tvinges til at meddele Vielsen. Og naar det er en ren kirkelig Sag, der er Spørgsmaal om, vil ingen Biskop let tvinge en Præst til at handle imod sin Samvittighed, medens saadan Tvang ikke kan undgaas, hvor det borgerlige er blandet med derind i. Man kan selvfølgelig ikke vide, hvad en enkelt Biskop kan finde paa. Men jeg finder dog en Betyngelse i, at Bestemmelsen er affattet, saaledes som den er, at det er hos Biskopperne — de enkelte Biskopper — Afgørelsen skal ligge. Thi saa haaber jeg, at man ikke vil faa Kontorafgørelser med almindelige Regler om, i hvilke Tilfælde Vielse skal nægtes, og i hvilke Tilfælde den skal tilstaaes. Jeg haaber, det vil blive personlige Afgørelser, saaledes som den Slags Afgørelser maa være. Det kan være rimeligt, at man ikke overlader det alene til den enkelte Præst's Forgodtbefindende, og at Biskoppen faar Lov til at udtale sig om Sagen. Men jeg gaar med til det i Tillid til, at man i dette Forhold ikke vil øve nogen Vold paa Samvittighederne, naar Sagen er rent kirkelig. Jeg tror, at det ærede Medlem maa kunne forstaa, at der er en Forskel paa, naar Præstens Handling er dels en borgerlig, dels en kirkelig, og naar den er rent kirkelig. I det første Tilfælde kan man ikke undgaa Tvang. Det ærede Medlem mener rigtignok, at man ved det fakultative Ægteskab vil kunne give ogsaa Præsterne Frihed, men saa vil jeg spørge det ærede Medlem, som ellers tænker saa klart: Hvor bliver saa Borgernes Frihed af? Det er mig aldeles ubegribeligt, hvor Borgernes Frihed til at faa deres Ægteskab borgerligt anerkendt i Kirken, bliver af, naar man samtidig vil give Præsterne Ret til at sige nej.

Borgbjerg: Det eneste Eksempel, som den ærede Ordfører fremdrog, rammer slet ikke Sagen. Pastor Frimodt nægtede at vie en Grosserer — det er rigtigt — fordi hans Forhold efter hans Mening var forargeligt. Den Dame, han nægtede at vie Grossereren til, var bleven besvangret af Grossereren, og Grossereren var dømt til at ægte hende. Pastor Frimodt nægtede da at foretage dette Ægteskab og gjorde derved denne Grosserer den største Tjeneste, han kunde, og Gros-

sereren tog til England og ægtede en anden Dame. Det er et ganske andet Tilfælde end det, der her foreligger.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af *Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet*, tiltraadt af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget Nr. 2 til § 5 af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 3 til § 8 af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 4 til § 9 af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 5 til § 13 af *Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet*, tiltraadt af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 6 til § 18 af *Sigvald Olsen og Sabroe* (se foran)
forkastedes med 56 Stemmer mod 9.

Ændringsforslagene Nr. 7 og 8 til samme Paragraf af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 9 til § 19 af *Udvalget* (se foran)
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 10 til § 24 af *Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet*, tiltraadt af *Udvalget* (se foran),
vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede *Lovforslag* (se Tillæg C)
vedtoges enstemmigt med 82 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.